

{mosimage}Karácsony, ajándékok... Ha ajándék, akkor tömött plázák, rohanás, bevásárlás, sorban állás, kérdezősködés, egyeztetés, sok-sok pénz és idegbaj. Vagy mégsem? Lehet ez másként is? Lehet. Ahogy többen is mondták a környezetemben: Nehogy már a Karácsony is a pénzről szóljon! Akkor miről?

□

A Karácsony a szeretetről szól, az emberi lélek reményéről, a családok, barátok összetartozásáról, közösség kovácsolásról ember-ember valamint Isten és ember között. Mégis hogyan tölthetné be ezeket a szerepeket maradéktalanul egy díszdobozba csomagolt csillogó háztartási gép vagy borotva. Kellenek ezek, hasznosak és praktikusak is a maguk nemében. Adhatunk ilyesmiket ajándékba nyugodtan, csak éppen ezzel a történetnek még nincs vége, hiszen a lélek nem kapott ajándékot, az igazi összekovácsolódás ettől még nem történt meg.

{mosimage}A gyerekek is vágnak a különböző reklámokban és rajzfilmekben látott ajándékokra, valószínűleg kihagyhatatlan, hogy ne kapjanak meg egyet-egyét ezek közül, csak éppen ezzel a történetnek még nincs vége... Nagy hiányokat okoz az a léleknek, ha a játék kihagyhatatlan, de az összetartozás megélése elmarad. Gyermek lélekkel amúgy is egészen más az ünnep. Legalábbis amikor én gyerek voltam, számomra nagyon más volt, mint most. Az utóbbi időben tartok ott, hogy szeretnék ehhez visszatérni, újra megélni. Gyerekként ugyanis nem az jelentette az ajándékozást, hogy kinyitom a pénztárcámat és megveszek mindent, ami kell. Ez valahogy nem jutott eszembe. Ehelyett kinyitottam a lelkemet és elkészítettem belőle mindent, ami kell.

Jól tudtam rajzolni, szerettem is és mindenki számára eszembe jutott egy-egy kép téma, amit ha megfestek, minden bizonnal örülni fog neki. Így is tettem, előszedtem papírt, ceruzát, festéket és nagy örömmel nekikezdtam az ajándékok elkészítésének. A mai napig aktívan él bennem az érzés, ami elfogott munka közben. Lelkes voltam, roppantul izgatott, kiszállva térből és időből, készültek a rajzok. Addig dolgoztam minden képpel, amíg ránézve el nem fogott az elégedett békeesség. Hihetetlenül kielégítő érzés tud lenni a kreativitás megélése. Büszke voltam és boldog. Éppen most olvasok utána, hogy a rajzolás milyen nagy mértékben megtámogatja az elnyomásban lévő jobb agyféltekét. A bal agyfélteke a férfias, racionális, gondolkodó, beszélő agyrészünk, ő a domináns és javarészt az ő számára van tervezve a világ. A nőies, emocionális, holisztikusan szemlélődő, néma jobb agyrész általában alulmarad. Se a nevelés, se az iskolarendszer, se a felnőtt társadalmi világ nem kedvez neki. Talán ez lehetett az oka, hogy a gyermekkor végével én is szépen félretettem a rajzolást, mert akadtak "fontosabb" dolgok is. Na igen, de belül mindössze annyi problémám van ezzel, hogy nő vagyok, bal kezes és úgy születtem, hogy szeretem a rajzot. Ezeket a létezési formákat pedig inkább a jobb agyfélteke tudja realizálni a gyakorlatban, nem pedig a bal. És nem csak a rajzzal van ez így, tulajdonképpen minden kreatív, művészi megnyilvánulást, illetve holisztikus szemléletet igénylő tevékenységet a jobb agyfélteke tudja igazán megvalósítani.

{mosimage}Tehát ha nem akarom a bal agyfélteke által vezérelve gyorsan letudni a Karácsonyt néhány praktikus használati tárggyal, akkor ringbe kell állítanom agyam másik felét, hogy csináljuk másként. Éledjen fel a kreativitás, éledjen fel a gyermeki én adni vágyó őszinte szeretete! Ezzel a megerősítéssel és hozzáállással nemcsak a kreatív, saját készítésű ajándék megkreálása könnyebb, hanem az összetartozás megélése is. Hiszen ahhoz beleérzés, együttműködés, odaadás kell. Ez pedig a jobb agyféltekén keresztül isteni közbenjárással érkezik meg hozzánk már az Advent idején.

Szóval idén visszatértem a rajzhoz. Karácsony, ajándék juhéjj, rajzoljunk hát valami szépet, gondoltam. Sőt, nem csak gondoltam, már készen is van az első mű! :) Ez pedig újra olyan örömmel tölt el belül, mint annak idején gyerekkoromban. Tudom, hogy nem csak egy tárgyat adok, hanem magamból, a szeretetemből, a gondoskodásomból is egy keveset. Ezt sugározza a kép, ami a kezem nyomán bontakozott ki vonalról vonalra.

{mosimage}Vannak olyan barátaim, akik remekül barkácsolnak dolgokat mindenféle anyagból, van aki szuper ékszereket készít gyöngyből, van aki gyönyörű verseket tud írni és van, aki csodás zenéket szerez. Az emberek ösztönösen érzik, hogy adniuk kell, kinyilatkoztatni azt a jót, ami bennük van. Már csak azt kell elhinni, hogy ez egyáltalán nem mellékes, ez nagyon is fontos, mert ezt garantáltan a szeretet táplálja. Éltetve ezzel azt is aki adja és azt is, aki kapja. Gyerekként még tudtuk és éreztük ezt, felnőttként pedig szívből remélem, hogy ez a lelkület visszatér közénk...

forrás: www.szivrozsa.hu

□